

Sygn. akt III KK 80/13

POSTANOWIENIE

Dnia 25 września 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Lech Paprzycki

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 25 września 2013 r.,
sprawy H. N.
skazanego z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 57 a § 1 kk
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w S.
z dnia 4 grudnia 2012 r., sygn. akt II Ka [...]
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w G.
z dnia 5 września 2012 r., sygn. akt II K [...],

p o s t a n o w i ł

- 1. oddala kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciąża skazanego H. N. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w S., wyrokiem z dnia 4 grudnia 2012 r. w sprawie II Ka [...], utrzymał w mocy, także w stosunku do H. N., wyrok Sądu Rejonowego w G. z dnia 5 września 2012 r. wydany w sprawie II K [...], którym ten oskarżony skazany został za czyn zakwalifikowany z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności i za czyn zakwalifikowany z art. 178a § 1 kk na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Od powyższego wyroku Sądu Okręgowego, kasację na korzyść H. N. wniósł jego obrońca i, zaskarżając wyrok „w całości”, zarzucił: „- rażące naruszenie prawa materialnego, mogącego mieć istotny wpływ na treść orzeczenia a mianowicie art. 178a § 1 kk oraz rażące naruszenie prawa procesowego, mogącego mieć istotny wpływ na treść orzeczenia a mianowicie art. 4 k.p.k. w zw. z art. 5 § 1 i 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k., art. 9 § 1 i 2 k.p.k., art. 167 k.p.k., art. 193 § 1 i 2 k.p.k. i art. 366 § 1 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k., poprzez niewłaściwe przeprowadzenie postępowania dowodowego, polegające na uznaniu oskarżonego za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu przy braku przeprowadzenia dowodu z przesłuchania w charakterze świadków policjantów z PP S. na okoliczność kontroli H.N. oraz jego trzeźwości i używania przez niego alkoholu oraz jednoczesnego braku powołania biegłego sądowego do przeprowadzenia opinii celem ustalenia czasu spożywania przez oskarżonego alkoholu i stężenia tego alkoholu w momencie popełnienia zarzuconego mu czynu, co powinno doprowadzić do jego uniewinnienia od zarzuconego mu czynu lub przekazania sprawy w całości do ponownego rozpoznania”, a następnie wniósł o uchylenie wyroków Sądów obu instancji i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, ewentualnie, o uniewinnienie oskarżonego.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w S., w odpowiedzi na kasację, wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego H. N. jest oczywiście bezzasadna, w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k., i jako taka została oddalona, natomiast H. N. został obciążony kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.. Brak jest natomiast podstawy prawnej dla uwzględnienia wniosku obrońcy z wyboru H. N. „zasądzenia od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego kosztów sądowych związanych z wniesieniem kasacji w tym kosztów zastępstwa procesowego z tytułu reprezentacji z wyboru”.

Rozpatrując zarzuty tej kasacji przede wszystkim zwrócić należy uwagę na to, że również z jej uzasadnienia wynika, że przedmiotem skargi obrońcy jest orzeczenie Sądu odwoławczego w zakresie czynu zakwalifikowanego z art. 178a § 1 kk. Jednakże są to zarzuty oczywiście bezzasadne, gdy obrońca stwierdza,

w końcowej części punktu III kasacji, że w takiej jak w tej sprawie sytuacji obowiązkiem Sądu odwoławczego było „uniewinnienie od zarzucanego mu czynu lub przekazanie sprawy w całości do ponownego rozpoznania”. W tym zakresie obrońca nie wskazuje, jako naruszonego, żadnego przepisu prawa procesowego, co zresztą oczywiste, gdyż przepisu formułującego taki obowiązek po prostu nie ma. Co więcej, również odczytanie zarzutów tej kasacji, z uwzględnieniem jej uzasadnienia, jako formułującej zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy przepisów art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., także prowadzi do wniosku, że taki zarzut jest oczywiście bezzasadny, gdyż Sąd odwoławczy, w uzasadnieniu swego orzeczenia, odniósł się do wszystkich zarzutów związanych ze skazaniem oskarżonego za czyn zakwalifikowany z art. 178a § 1 k.p.k. i uczynił to, choć syntetycznie, to jednak w pełni i przekonująco, przedstawiając argumentację na rzecz dokonania ustaleń dotyczących stanu nietrzeźwości oskarżonego, na podstawie przeprowadzonych dowodów (s. 10 uzasadnienia SO). Dotyczy to również braku potrzeby przesłuchania świadków – policjantów i przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego w przedmiocie nietrzeźwości oskarżonego.

Natomiast, gdyby dosłownie rozumieć sformułowany w punkcie III kasacji, w jego pierwszej części, zarzut naruszenia prawa materialnego – art. 178a § 1 kk, to bez wątpienia jest to zarzut błędu w ustalenia faktycznych, który wraz z zarzutami naruszenia wskazanych tam przepisów postępowania, dotyczy orzeczenia Sądu pierwszej instancji, a więc, wobec unormowania art. 519 k.p.k., musiałby zostać uznany za niedopuszczalny. Zwrócić przy tym trzeba uwagę na to, że istota tych ostatnich zarzutów w apelacji i kasacji jest identyczna, a uzasadnienie obu skarg, w tym zakresie, dosłownie takie samo (s. 4 i 5 uzasadnienia kasacji, s. 5 i 6 uzasadnienia apelacji). Uznając te zarzuty za oczywiście bezzasadne a nie za niedopuszczalne, Sąd Najwyższy odczytał je w kontekście art. 457 § 3 k.p.k., do czego upoważniała końcowa część zarzutu w punkcie III kasacji i jej uzasadnienie. Jednakże, staranna i rzetelna lektura uzasadnień orzeczeń Sądów obu instancji przekonuje, że Sądy te rozpoznając tę sprawę nie dopuściły się naruszenia wskazanych przez obrońcę w kasacji przepisów postępowania, przyjęły trafne ustalenia dotyczące tego czynu

przypisanego oskarżonemu H. N., kwalifikując go poprawnie jako występki określony w art. 178a § 1 kk.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

aw